

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biaroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim pe Domnul Nostru Isus Hristos!

PARTEA I.

(Urmare.)

O iubire atât de dreaptă, o iubire atât de sfântă, cum e iubirea lui Isus, este și o iubire plăcută, desfătătoare. Aceasta o spun sus și tare toți aceia, cari sunt înțelegători, pricepători: iubirea lui Isus este o iubire plăcută. Aceasta este atât de adevărat, încât Sfântul Ioan de la Cruce zicea că înseamnă acelaș lucru: fericți și îndrăgostiți; adică cei ce iubesc pe Isus sunt adevărații fericți cari trăiesc în lumea aceasta, pentru îmbelșugarea dumnezeieștilor plăceri, ce le varsă în inima lor iubirea lui Isus.

Vreau să pomenesc aici unele părți — în cari acest mare serv a lui Dumnezeu, Sf. Ioan de la Cruce descrie minunațele negrăite dulceațuri, bucurii, și veselii, ale vecinicei măririi, pe cari le gustă sufletele desăvârșite, cari iubesc pe Isus, și cari alcătuiesc — cum spune el — o sărbătoare din lăuntru a Spiritului Sfânt, întru care anticipat (mai înainte) sunt fericite în aceasta viață: după asemănarea, am putea zice, alui Petru, Iacob și Ioan, când au fost pe muntele Tavorului cu Isus într-o mărire, la Schimbarea sa la față.

Că iubirea lui Isus e o iubire plăcută, o știu mai ales aceia, cari petrec o viață de asprime, de pocăință, de ostenele pentru iubirea lui Isus; și mai mult decât toți, aceia cari au soarta fericită de a-și jertfi viața pentru iubirea sa. — Acestia sunt cei mai fericți, pentru că sunt cei mai aprinși cu focul dragostei lui Isus, cei mai îndrăgostiți în Isus. Ceeace mai tare se împotrivesc simțurilor și slăbiciunii firești, ceea ce pricinuește nu numai durere și amărăciune, ci crudă și

înfricoșată moarte, pentru ei se indulcește prin plăcerea și desfătarea din lăuntru, ce o varsă din belșug în inima lor iubirea lui Isus. — Stăteau răpiți afară de ei de uimire și mirare păgânii — când vedeau pe sfinții Mucenici, că muriau în bucurie și desfătare cu atât mai mare, cu cât mai mari chinuri și munci suferiau în trupurile lor. Păgânii nu cunoșteau taina (secretul) iubirei lui Isus, iubire dumnezeiește plăcută și plină de desfătare.

Oh voi, cari umblați ca pierduți după plăcerile și desfătățile lumii acesteia, să fiți incredințați, că voi nu știți ce înseamnă adevărată plăcere, adevărată veselie și desfătare!... Dacă ați ști, care este plăcerea și bucuria adevărată, atunci v-ați scârbi și îngreșișă de obiceiurile voastre veselii, și nu ați numi cu un nume așa frumos — decât acele plăceri și bucurii, cari purced din iubirea lui Isus.

Toți cercăm fericirea, am vrea cu toții să fim fericți; și într'adevăr am putea să și fim, numai să voim! Cum? Să iubim pe Domnul Nostru Isus Hristos. Să mai spunem odată: *a fi fericit, și a iubi pe Isus*, înseamnă acelaș lucru; așadară să iubim pe Isus.

§ 6. Pentru a iubi pe Isus, să iubim pe deaproapele.

Din cele de până acum, mi se pare că ar trebui cu toții să fim aprinși de dorul de a iubi pe Isus. — Ar trebui să ne îndemnăm unii pe alții — spre bucuria și veselia Spiritului Sfânt, zicând și cântându-ne imprumutat: *Să iubim pe Isus, să iubim pe Isus!* Dar pentru ca aceste îndemnuri să nu se sfârșescă în simple dorințe, să vedem ce trebuie să facem noi pentru a iubi pe Isus, adică ce voește dela noi iubirea lui Isus.

Iubirea lui Isus voește dela noi și poștește ca să iubim pe deaproapele nostru. — Insuș D. N' Isus Hristos ne-o spune aceasta foarte limpede, atunci când nu ne îngăduie de a scoate din iubirea noastră nici chiar pe vrăjmași și pe dușmani: *Iubiți pe vrăjmașii voștri, grăiți de bine pe cei ce vă grăesc pe voi de rău, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi, și vă rugați pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.* Mateiu 5. 44. Iar atunci când ne asigură, ne încredințează că primește ca și când i-am fi făcut Lui (lui Isus) tot aceea ce am făcut deaproapelui, ne silește mai cu de-a tăria să-i iubim: *Adevăr zic vouă, întru cât ați făcut unuia din acești frați mai mici ai mei (adecă creștinilor mai lipsiți), mie mi-ați făcut.* Mateiu 25. 40. Binele, pe care-l fac fratelui meu, îl fac lui Isus! Aceea bucată de pâne, aceea haină, acel ban, aceea mângăiere, acel sfat, acel ajutor ce-l dau fratelui meu, e primit din partea lui Isus, ca și când Lui i l-aș da în persoana proprie! — Dacă avem credință, mai este oare cu puțință să ne fie greu a face în chipul acesta cât de puțin bine lui Isus?

(Va urma.)

Din catehism.

71. Pentru ce a vrut Isus a pătimi și a muri?

Isus a vrut a pătimi și a muri ca pe noi să ne rescumpere și să ne facă fericiți.

Este un act al credinței noastre că Dumnezeu a hotărît că neamul omenesc căzut în păcat îl va restabili nu numai conform îndurării sale ci în conformitate și cu dreptatea dumnezească, va să zică a hotărît că păcatul lor nu'l va ierta și dar nu va da până când nu va căpăta satisfacția deplină cum spune psalm. V. 4. „Căci tu nu ești un Dumnezeu, căruia să-i placă nedreptatea, cel rău cu tine nu va locui.“ Sau la eccl.

(14, 9): „Dumnezeu urește de o potrivă pe cel fără de lege și fără de legea lui“ și la profetul Naum zice Domnul (2, 4.) „gelos este Dumnezeu și răsbunător Iehova. Răsbunător este Dumnezeu și stăpân al furiei, Iehova își răsbuna asupra inpotrivitorilor săi și ține mânia pentru inimicii săi, Iehova este târziu la mânie dară mare în putere și pre neleguit nu-l lasă nepe-depsit.“ Să nu credem că Dumnezeu numai în testamentul vechi vorbește așa aspru. El spune la sf. Pavel (Rom 1. 18.) „Mânia lui Dumnezeu se descopere din ceriu asupra a toată impietatea și nedreptatea oamenilor cari siluesc adevărul cu nedreptate.“

Și Dumnezeu pedepsește păcatul după anumite principii stabilite de el, așa când a hotărît Dumnezeu pentru răutatea oamenilor potopul a zis (Mo. I. 6,7—8) „Dumnezeu s'a întristat în inima sa, și zise — Iehova — Stirpi-voi pe oameni, pe cari i-am creiat, de pe fața pământului“, sau când a zis în raiu părinților noștri (Mo. I. 2, 17.) „Că în ziua în care vei mânca din trînsul vei muri“ sau cum spune mai scurt la Ezechiel (18, 20) „omul ce păcătuiește acela va muri.“

Aceea satisfacție deplină pentru păcat, despre care am vorbit mai sus după hotărîrea dumnezească numai Dumnezeu-Omul a potut să-o dea și tot după aceeaș voință dumnezească prețul răscumpărării noastre a fost moartea cuvântului întrupat cum spune sf. scriptura la mai multe locuri că Hristos va muri din porunca Tatălui sau din supunere față de Părintele său (Io. 10, 18. 14, 31) „Să cunoască lumea că iubesc pe Părintele, și că așa fac precum mi-a ordonat Părintele, sculați-vă se mergem de aicea.“

Iubirea vrăjmașului.

„Să iubești pe deaproapele tău ca pe tine însuși” este porunca Mântuitorului. De aici urmează, ca să iubim și pe vrăjmașul nostru fiind și el deaproapele nostru. Ba mai mult, trebuie să-l iubim și pentru aceea, că el încă este zidit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Astfel ne poruncește Isus și ne învață prin viața, pildele și faptele Sale. Deci nu numai că ne este oprit a ne răzbuina asupra vrăjmașilor ei suntem datorii a le pofti binele și în năcazurile lor a le fi spre îndemână, ajutor și mângâiere.

Sf. Scriptură ne învață: „Când inimicul tău cade, nu te bucura și inima ta să nu să veselească întru stricăciunea lui, nu cumva să vadă Domnul și să se întoarcă în potriva ta.” (Pilde 24, 17, 18). „Dacă vrăjmașul tău flămânzește, dă-i de mâncare, dacă insetează, dă-i apă de beut, căci astfel îți pui pe cap cărbune viu, și Domnul îți va respăli ție.” (Pilde, 25, 21, 22). „Adă-ți a minte de lucrurile din urmă și înceată de a te mânii pe vecinul tău.” (Sir. 28, 9, 8). „Dară eu vă zic vouă: iubiți pe vrăjmașii voștrii, grăiți de bine pe cei ce vă grăesc pe voi de rău, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi și vă rugați pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru, carele este în ceruri, că soarele său îl resare peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți.” (Mat. 5, 44, 45.) „Iubiți pe vrăjmașii voștrii, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi. Binecuvântați pe cei ce vă blastămă pe voi, și vă rugați pentru cei ce vă fac vouă năcaz.” (Luca 6, 27, 28.)

Iosif din Egipt iartă pe frații săi, cari l'au vândut. Regele David putea să ucidă pe vrăjmașul său de moarte pe Saul, dar l'a iertat, ba încă a luat sub scutul său părintesc pe fiii acestuia. Mântuitorul Isus pe lemnul crucii se roagă pentru vrăjmași: „Doamne iartă-le, că nu știu ce fac.” Intâiul mucenic sf. Ștefan cade în genunchi și pentru cei ce îl ucideau cu pietrii astfel se roagă: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta.” (Fapte, 7, 60.)

Sf. Policarp, învățacelul sfântului evangelist Ioan pe cei trimiși ca să-l urmărească și să-l prindă, îi primește cu față veselă, îi așează la masă și-i ospătează. Persecutorii necunoscându-l, se mirau de atâta ospitalitate. Până ei se ospetau, sfântul se ruga lui

Dumnezeu, mai apoi se descoperă, că el este acela pe care îl cauta să-l prindă. Liniștit se lasă a fi prins și dus înaintea judecătorului păgân.

Sf. Ioan gură de aur istorisește, că a văzut pe sf. Milețiu când ședea într'o trăsură cu locușitorul păgân spre a fi dus în exil, și observând aceasta poporul, voia să-l ucidă cu pietrii pe locușitor ca astfel să-l poată scăpa pe sf. Milețiu, aceasta însă ridicându-și brațele asupra capului locușitorului, îl acopere cu trupul său și îl mântuiește de moartea sigură.

Sclavul negru și vrăjmașul său. Un biet negru vândut fiind ca sclav pe țărmurii Africei, a ajuns în India apuseană. Aici se încreștinează primind numele Toma. Fiind el sclav sirguincios și cu credință cătră stăpânul său, acesta la iubit într'asa măsură, cât l'a încredințat cu mai multe lucruri însămnate. Astfel având odată să cumpere douăzeci sclavi, a lăsat servului negru, că să înfăptuiască acest târg. Negrul a și cumpărat cei douăzeci sclavi și încă unul pe deasupra. Mare a fost mirarea stăpânului, când între cei cumpărați găsește unul peste douăzeci, și acesta era un bătrân neputincios, care slabănog fiind și nehartic de muncă, nu era pe placul stăpânului cumpărător și numai după ce a fost ascurat, că acest moșneag a fost primit pe deasupra, fără plată, s'a învoit ca să între în șirul celor douăzeci. Negrul Toma față de acest bătrân, se purta cu multă gingășie, așa l'a luat lângă sine în cortul său, l'a îngrijit și hrănit ba i-a isprăvit și lucrul ce bătrânul trebuia să-l facă. Observând aceasta stăpânul, îl întreabă pe Toma: Ce legătură este între tine și acest bătrân, îți este el oare tată? Ba nu răspunse Toma, nu-mi este tată. Doară îți este vre'un frate mai bătrân, ori rudenie sau binefăcător? căci față de un străin e cu neputință să fii cu atâta bunăvoință și îndemână? La aceste răspunse Toma: nu-mi este nici frate nici rudenie nici binefăcător. Pentru ce dară atâta milostenie față de el? Pentru că — zise Toma — el este vrăjmașul meu, el ma vândut de sclav pe țărmurii Africei, dar mie nu-mi este iertat să-l urăsc, căci pe cum m'a învățat preotul creștin: „Dacă vrăjmașul tău flămânzește, dă-i să mănecă, dacă insetează, dă-i să bea.”

Multe pilde s'ar putea aduce aici atât din sf. Scriptura cât și din viața creștinilor, fie de ajuns însă a le cunoaște și numai aceste puține, pentruca să stărnim în sufletele noastre milă și dragoste cătră vrășmașii noștri și astfel vom plăcea lui Dumnezeu.

Creștinul activ.

Gabriel Palau, din franțuzește de prof. N. Fântânariu. Ed. „Observatorul” Beiuș. — 202 pag. prețul 30 lei. — Cartea, tradusă de distinsul profesor, a avut dela prima ediție un succes așa de mare în limba spanioală în care era scrisă, încât fu asemănată cu cartea lui Toma a Kempis și numită „Pe urmele lui Hristos din secolul al XX-lea.” Cartea lui Toma a Kempis e mai mult o carte pentru călugări decât pentru oamenii de lume, a chiliei monachicești decât a acțiunii. Creștinul activ e merit să fie ca Partea a cincea a cărții lui Toma a Kempis, unde sufletul, continuând a se regăsi, a cerceta, a se îndrepta către fericirea veșnică, să fie ajutat pentru a trăi în zgomotul și praful unei societăți, unde se fac vizite, unde se votează, unde se citesc jurnale se fac manifestări, unde fiecare are o meserie.

Lucrarea e împărțită în trei cărți cartea întâia „Ferește-te de rău,” cartea a doua: „Fă binele”, cartea a treia „Caută pacea.” (Ps. XXXIII. 13.)

Pentru a indemnă cetitorii noștri la cumpărarea și citirea acestei calauze de a porni pe urmele lui Hristos în veacul al XX-lea scoatem câteva șiruri din cărticica aceasta despre care scria autorului R. Cardinalul Merry del Val încă în anul 1905 că e con-

densată întrinsa în câteva pagini întregă substanța virtuților creștinești.

Autorul Părintele Palau a vrut ca în aceasta carte a „Creștinului activ” să vorbească numai Isus, deci celîndu-o să închipuim că auzim glasul Mântuitorului din ceruri.

„Cuvintele mele sunt dulci ca mierea, aceloră cari iubesc învățăturile mele și păstrează poruncile mele :

Dar glasul meu este un uragan care smulge cedrii Libanului pentru trufașii, cari disprețuesc învățăturile mele și își folosesc știința pentru ca să păcătuiască.

Nelegiuirea nu triumfează decât numai pentru nenorocire proprie, iar dreptatea pentru mărirea proprie.

Păcătosul nu se înalță decât numai pentru ca să cadă de mai sus, iar cel drept nu se scoboară decât numai pentru ca să fie slăvit.

Trufașul și dacă va cerceta cu deamănuntul, cuvântul meu, nu-l va înțelege de loc.

Smeritul, din contra, ascultându-l va găsi mângăiere într'insul.

Cu cât trăiești mai mult după cuvintele mele, cu atât spiritul le gustă cu mai multă plăcere.

Cu cât găsește mai multă plăcere învățătorul în sine însuș, cu atât mai puțin înțelege ce spun operele mele.”

Poșta redacțiunii.

Dlui Sim. Nicoara. Șc. Norm. Cristur-Odorhei. Conform dorinței Dv. V'am expedit revista noastră. Mult ne-ați obliga, dacă ați avea bunăvoință să conlucrați la răspândirea ei și prin acelea părți.

Calendar săptămânal.

3—9 Februarie 1929.

3. Dumineca lăsatului de carne (Ev. Mat. 25. 31.) Dreptul Simeon.
4. Luni. Păr. Isidor † 440.
5. Marți. M. Agata.
6. Mercuri. P. Vucol ep.
7. Joi. P. Partenie și Luca.
8. Vineri. M. Teodor str. † 319.
9. Sâmbătă. M. Nichifor † 258.